୫-୨-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍‌ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯଦି ସମ୍ମାନର ସହିତ ପାସ୍ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଟିକିଏ ବି କୁଆଡେ ନଯାଉ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତି ରହୁ, ଦେହକୁ ମନେ ପକାଉଥିବା ପିଲାମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:-ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ?

ଉ□ର:- ଆତ୍ମା ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ମରି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହେବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ମନେ ନ ପଡିବା, ଦେହ-ଅଭିମାନ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବା— ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ନିରନ୍ତର ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅବସ୍ଥା ରହିବା— ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ ।

ଗୀତ:- ତୁ ପ୍ୟାର କା ସାଗର ହେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏଇ ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ସ୍ନେହର ସାଗର ବଦଳରେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେବା ଦରକାର । ସ୍ନେହର କୌଣସି ଲୋଟା ନଥାଏ । ଲୋଟା, ଗଙ୍ଗାଜଳ ଇତ୍ୟାଦିର ଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ମହିମା । ଏହା ଭୁଲ୍ ଏବଂ ତାହା ଠିକ୍ । ବାବା ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଅଳ୍ପ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ତେବେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବ□ମାନ ଏହି ସଂଗମ ସମୟରେ ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଚୈତନ୍ୟ ଦିଲ୍‌ୱାଡା ମନ୍ଦିରର ସଦସ୍ୟ ଅଟୁ । ତାହା ହେଉଛି ଜଡ ଦିଲ୍‌ୱାଡା ମନ୍ଦିର ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଚୈତନ୍ୟ ଦିଲ୍‌ୱାଡା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ ନା, ଯେଉଁଠି ଜଡ ସ୍ମୃତିସବୁ ଅଛି ସେହିଠାରେ ହିଁ ତୁମେ ଚୈତନ୍ୟରେ ବସିଛ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ବୁଝି ହେଲେ ବି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ ବୁଝିବେ ଯେ ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଟେ, ଏଠାରେ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହାଠାରୁ ବଡ ୟୁନିଭରସିଟି ଅନ୍ୟ କେହି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବଂ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝି ପାରିବେ ଯେ ଇଏ ବାସ୍ତବରେ ଚୈତନ୍ୟ ଦିଲ୍‌ୱାଡା ମନ୍ଦିର ଅଟେ । ଏହି ଦିଲ୍‌ୱାଡା ମନ୍ଦିର ତୁମର ଅବିକଳ ସ୍ମୃତି ଅଟେ । ଉପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀମାନଙ୍କର ନମୁନା ରହିଛି, ତଳେ ଆଦିଦେବ ଆଦିଦେବୀ ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନେ ତପସ୍ୟାରେ ବସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି— ବ୍ରହ୍ମା । ସରସ୍ୱତୀ ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କନ୍ୟା । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଯେହେତୁ ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଗୋପ-ଗୋପିମାନେ ମଧ୍ୟ ଥିବେ ନା, ତାହା ହେଉଛି ଜଡ ଚିତ୍ର । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାକୁ ଆସି ଅଭିନୟ କରିଯାଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ପୁଣି ଚିତ୍ର ତିଆରି ହୋଇଛି । ଯଦି କେହି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରି ଦେଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ପୋଜିସନ୍, ଜୀବନକାହାଣୀ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜଣାନାହିଁ । ଯଦି ଆକ୍ୟୁପେସନ୍ ଲେଖା ନଥିବ ତେବେ ସେହି ଚିତ୍ର କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ଯଦି ଆକୁପେସନ୍ ଜଣାଥିବ ଅମୁକ ଏଇ-ଏଇ କ□ବ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ଯେଉଁ ଦେବତାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଅଛି, ତାଙ୍କର ଆକ୍ୟୁପେସନ୍, ବାୟୋଗ୍ରାଫି କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଶିବବାବାଙ୍କୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବାୟୋଗ୍ରାଫି (ଜୀବନ କାହାଣୀ)କୁ ଜାଣୁଛ । ମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ କିଏ ଯେଉଁମାନେ ଏଠାକୁ ଆସି ପାର୍ଟ କରି ଯାଇଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଛ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ଭଗବାନ । ଶିବରାତ୍ରୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କର ଅବତରଣ ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ କେବେ ହେଲା, ସିଏ-କ'ଣ ଆସି କରିଲେ- ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଶିବଙ୍କ ସାଥିରେ ବ୍ରହ୍ମା, ଆଦିଦେବ ଏବଂ ଆଦିଦେବୀ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନେ କିଏ, ଏତେ ଭୁଜା କାହିଁକି ଦେଇଛନ୍ତି ? କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କଠାର ଆରମ୍ଭ କରି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେତେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି— ୧୦୦ ଭୁଜା, ହଜାର ଭୁଜାଧାରୀ । ବିଷ୍ଣୁ ବା ଶଙ୍କରଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେ ଭୁଜା କହିବେ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ? ଏହା ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ହିଁ ସମସ୍ତ ବଂଶାବଳୀ ଅଟେ । ଏହା କୌଣସି ଭୂଜାର କଥା ନୁହେଁ । ଯଦିଓ ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ହଜାର ଭୁଜାବାଲା ବ୍ରହ୍ମା, କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବାସ୍ତବରେ ଦେଖ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କେତେ ଭୂଜା ଅଛି । ଇଏ ହେଉଛି ବେହଦର ଭୁଜା । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମାନୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆକ୍ୟୁପେସନ୍‌କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ଭୂଜା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଭୂଜା ଶରୀରର ଅଛି । ଏତେ କୋଟି କୋଟି ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଭୁଜା କେତେ ହେଲା ? କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ଯେବେ କିଏ ଭଲ ଭାବରେ ଜ୍ଞାନ ବୁଝିଯିବ,

ତେବେ ପରେ ଏଇ କଥା ଶୁଣାଇବ । ପ୍ରଥମ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା— ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ବର୍ସାକୁ ମନେ ପକାଅ I ଜ୍ଞାନର ସାଗରଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି । ବାବା କେତେ ଅଥାହ ପଏ□ସ୍ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଏତେ ସବୁ ପଏ□ସ୍ ମନେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । କେବଳ ତନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ସାର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଯାଉଛି । ତେବେ ପରେ ସାରାଂଶ ରହିଯାଉଛି-- ମନମନାଭବ I

ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସିଏ ହେଲେ ରଚନା, ରଚୟିତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବର୍ସା ଦେବେ, ଘରକୁ ନେଇଯିବେ । ବାବା ତଥା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର ହେଉଛି ହିଁ ସାଇଲେନ୍ସ ହୋମ୍ । ବିଷ୍ଣୁପୁରୀକୁ ବାବାଙ୍କର ଘର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ଘର କୁହାଯିବ, ଯେଉଁଠି ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଧାରଣ କରିପାରିବେ । ଏତେ ସବୁ ଜ୍ଞାନ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏତେ ସବୁ କାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ସବୁ ମୁରଲୀକୁ ମଧ୍ୟ ଏକାଠି କରିବ ତେବେ ସାରା ହଲ୍ ଭରିଯିବ । ଏହି ଦୁନିଆର ପାଠପଢାରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଢେର ବହି ରହିଛି । ପରୀକ୍ଷା ପାସ୍ କରି ନେଲ ପୁଣି ପାଠର ସାରାଂଶ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଯାଉଛି । ଯଦି ପରୀକ୍ଷାରେ ବାରିଷ୍ଟରୀ ପାସ୍ କରିଲ, ତେବେ ତା'ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଅଳ୍ପକାଳ ସୁଖ ମିଳିଯାଉଛି । ତାହା ହେଉଛି ବିନାଶୀ ରୋଜଗାର । ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ତୁମକୁ ବାବା ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର କରାଉଛନ୍ତି— । ବାକି ଯେଉଁ ଗୁରୁ-ଗୋସାଇଁ ଆଦି ଅଛନ୍ତି ସେସବୁ ବିନାଶୀ ରୋଜଗାର ଚଲାଉଛନ୍ତି । ଯେତିକି ବିନାଶ ପାଖେଇ ଆସିବ, ରୋଜଗାର ସେତିକି କମ୍ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ କହିବ ରୋଜଗାର ବଢିଚାଲିଛି, କିନ୍ତୁ ନୁହେଁ । ଏସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ପୂର୍ବରୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରୋଜଗାର ଚାଲୁଥିଲା । ବ□ମାନ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମର ରୋଜଗାର ତ ବହୁତ ସମୟ ଚାଲୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ହେଉଛି ବନା ବନାୟା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା, ଯାହାକୁ ଦୁନିଆରେ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ନମ୍ବରବାର ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ହେଉଛି । କେହି କେହି ତ କିଛି ବି ବୁଝାଇପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କେହି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛୁ, ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପକାଳର କଥା ହେଲା ନା । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ କାହିଁକି ବୁଝାଉନାହଁ ? କାରଣ ସେମାନେ ଜ୍ଞାନକୁ ପୂରା ଧାରଣା କରି ନାହାଁନ୍ତି । ନିଜକୁ ମିୟା ମିଠୁ ଭାବ ନାହିଁ । ସର୍ଭିସ୍‌ର ସଉକ ଅଛି ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଶୁଣିବା ଦରକାର । ବାବା ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତ ମଧ୍ୟ ମାନୁନାହାଁନ୍ତି, ପୁଣି ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି । ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ସେଥିରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ପଦଧାରୀ ଦରକାର ନା । ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରିବ ଯେ, କିଏ ଭଲ ପ୍ରଜା ହେବେ, କିଏ କମ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଦିଲ୍‌ୱାଡା ମନ୍ଦିରରେ ରାଜାମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ଅଛି ନା । ଯେଉଁମାନେ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ରାଜା-ରାଣୀଙ୍କର ପଦ ତ ଅଟେ ନା । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ବାମ ମାର୍ଗରେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ରାଜତ୍ୱ ଅଥବା ବଡ-ବଡ ସାହୁକାର ରହୁଛନ୍ତି । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ମନ୍ଦିରରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ମୁକୁଟ ଦେଖାଇଛନ୍ତି I କିନ୍ତୁ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ତ ମୁକୁଟ ରହିବ ନାହିଁ I ତେବେ ମୁକୁଟଧାରୀ ରାଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି I ସୁଖ ସମ୍ପ□ ସେମାନଙ୍କର ବହୁତ ଥିବ । କିନ୍ତୁ ସମ୍ପ□ କମ୍ ବେଶୀ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବ I ହୀରାର ମହଲ ଏବଂ ଚାନ୍ଦିର ମହଲ ଭିତରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅଛି । ତେଣୁ ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କହିବେ- ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଅ । ରାଜାମାନଙ୍କୁ ସୁଖ ବେଶି ହୋଇଥାଏ, ସେଠାରେ ସବୁ ସୁଖୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଯେମିତି ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖ ରହିଛି, ବିମାରୀ ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହେଉଛି । ସେଠାରେ ସୁଖ ରହିବ, କିନ୍ତୁ କ୍ରମାନୁସାରେ ପଦବୀ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ସବୁବେଳେ କହୁଛନ୍ତି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଚାଲ, ଅବହେଳା କର ନାହିଁ, ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ବୁଝିପାରିବେ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏହାଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଏହି ପ୍ରକାରର ଏତିକି ହିଁ ହେଉଛି ।

ନିଜର ସଦ୍‌ଗତି ପାଇଁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ମତ ଅନୁସାରେ ଷ୍ଟୁଡେ□ ନ ଚାଲିବ ତେବେ ସିଏ କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ସେଥିପାଇଁ ନମ୍ବରବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ସବୁ ରହୁଛନ୍ତି । ଯଦି କେହି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏହା କରିପାରିବି ନାହିଁ ତେବେ ସିଏ କ'ଣ ଶିଖିବେ ! ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ସବୁ କିଛି ଶିଖି ଏଭଳି ହୁସିଆର ହେବା ଦରକାର ଯେପରି ସମସ୍ତେ କହିବେ ଇଏ ବହୁତ ଭଲ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରି ବାବାଙ୍କର ହେବା, ଅନ୍ୟ

କାହାର ସ୍ମୃତି ନ ଆସିବା, ଦେହ-ଅଭିମାନରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ ହେବା— ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ତୁମକୁ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିବାକୁ ପଡିବ । ଅବସ୍ଥା ପୂରା ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯିବା— ଏହା ହିଁ ବହୁତ ବଡ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ସେଠାରେ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଶରୀରି ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସି ଦେହ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ଏଠାରେ ଏହି ଦେହରେ ରହି ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଅଶରୀରି ମନେ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ବହୁତ ପରିଶ୍ରମର କଥା ଅଟେ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ସାପର ମଧ୍ୟ ଅକଲ ଅଛି ନା- ପୁରୁଣା ଖୋଳ ଛାଡିଥାଏ । ଏବେ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନରୁ କେତେ ଅଲଗା ହେବାକୁ ପଡିବ । ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ ତୁମର ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅବସ୍ଥା ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଦେହରେ ଥାଇ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୁଟିଯିବା ଦରକାର । ଏହା କେତେ ବଡ ପରୀକ୍ଷା । ଭଗବାନଙ୍କୁ ନିଜେ ଆସି ପାଠ ପଢାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଏମିତି ଅନ୍ୟ କେହି ବି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଛାଡି ମୋର ହୁଅ, ନିଜକୁ ନିରାକାର ଆତ୍ମା ମନେ କର । କୌଣସି କଥାର ମଧ୍ୟ ଅଭିମାନ ନ ରହୁ । ମାୟା ପରସ୍ପରକୁ ଦେହର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ସାକାରଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ନିଜର ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବାକୁ ପଡିବ, କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ମାୟା ଭଲ-ଭଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନାମ-ରୂପର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥାଏ, ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ବହୁତ ଖରାପ । ଶରୀରକୁ ମନେ ପକାଇବା- ଏହା ତ ଭୂତଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ସଙ୍ଗେ ସମାନ । ସେଥିପାଇଁ ଆମେ କହୁଛୁ ଯେ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ୫ ଭୂତଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଚାଲିଛ । ତେବେ ଦେହରେ ଆକର୍ଷଣ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖିବା ଦରକାର, ନୁହେଁ କି ତାଙ୍କର ନାମ-ରୂପରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ବହୁତ ପିଲା ଚାର୍ଟ ପଠାଇ ଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ସେଥିରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କେହି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମନେ ପକାଉ ନାହୁଁ, କିନ୍ତୁ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି— ସେମାନେ ପାଇ ପଇସାର ମଧ୍ୟ ଯୋଗ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯୋଗ କରିବାରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ପିଲାମାନେ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଦେହଧାରୀକୁ ମନେ ପକାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ୫ ଭୂତଙ୍କର ମନେ ପକାଇବା ଏହାକୁ ଭୂତ ପୂଜା କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ସମସ୍ତେ ଭୂତଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ପୂଜାପାଠର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଭକ୍ତିର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି ପୁଣି ମୂ□ିକୁ କ'ଣ ମନେ ପକାଇବ । ତାହା ମଧ୍ୟ ମାଟିରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମଧ୍ୟ ସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଏବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ ମୁଁ କରୁଛି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ଯେବେ ପାବନ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପାବନ ମିଳିବ । ବ□ମାନ ଏହି ଶରୀର ପବିତ୍ର ନୁହେଁ । ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ସ□ପ୍ରଧାନରୁ ସ□,ରଜୋ, ତମୋରେ ଆସୁଛି ତେବେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସେହି ଅନୁସାରେ ମିଳୁଛି । ବ□ମାନ ତୁମର ଆତ୍ମା ପାବନ ହୋଇ ଚାଲିବ ମାତ୍ର ଶରୀର ଏବେ ପାବନ ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ଏହି ପଏ□ସ୍ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବ । ଆତ୍ମାକୁ ସ□ପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ହିଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । କାହା କାହାକୁ ତ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଟିକିଏ ବି ରହୁ ନାହିଁ । ଯଦି ପାସ୍ ୱିଥ୍ ଅନର ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଟିକିଏ ବି କେଉଁଠି ହେଲେ ଭ୍ରମିତ କର ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତି ରହିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଏଣେତେଣେ ଘୁରି ବୁଲୁଛି । ଯେତେ ବହୁତଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବେ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିବ । ଯେଉଁମାନେ ଦେହକୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ କେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ପାସ୍ ୱିଦ୍ ଅନର ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ମାନର ସହିତ ପାସ ହେବାକୁ ପଡିବ । ପରିଶ୍ରମ ବିନା ପଦ କିପରି ମିଳିବ ! ଦେହର ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲାବାଲା ତ କେହି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯେଉଁମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି ନା ।

ଇଏ ବଡ ବିଚିତ୍ର ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଦୁନିଆରେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ । କାହାର ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବ ନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମାର ପରିବ□ନ କେମିତି ହୋଇଥାଏ । ଏସବୁ ଗୁପ୍ତ ପରିଶ୍ରମର କଥା ଅଟେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ । ତୁମେ

ରାଜତ୍ୱ କେମିତି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ, ଏଥିରେ ଲଢେଇ-ଝଗଡାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଦରକାର । ଆମେ କାହା ସହିତ ଝଗଡା କରୁ ନାହୁଁ । ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଏହିପରି ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଆତ୍ମା ଯେତେ-ଯେତେ ପତିତ ହୋଇ ଯାଉଥିବ ସେହିପରି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପତିତ ନେଉଥିବ ପୁଣି ଆତ୍ମାକୁ ପାବନ ହୋଇ ଯିବାକୁ ପଡିବ, ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ବାବା ବୁଝିପାରିଥା'ନ୍ତି ଯେ— କିଏ-କିଏ କିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାର । ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାରରେ ତୁମେ ସେବା କରୁଛ । ଯଦି ସେବା କରିବ ନାହିଁ ତେବେ ପାଇ ପଇସାର ପଦ ପାଇବ । ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ସେବା ପାଇଁ ଆସିଛ, ଯଦି ସେବା ନ କରିବ ତେବେ କ'ଣ ପଦ ମିଳିବ! ବ□ମାନ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ସେଠାରେ ଦାସ ଦାସୀ ମଧ୍ୟ ରହିବେ । ଏବେ ତୁମେ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ, ବାକି ଏଠାରେ ଲଢେଇ ଇତ୍ୟାଦିର କଥା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଏହା କେତେ ଗୁପ୍ତ କଥା । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ତୁମେ ନେଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆମର ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ସେହି ବେହଦର ଘର ହିଁ ମନେ ଅଛି । ଏଠାକୁ ଆମେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ ପୁଣି ଯାଉଛୁ ନିଜ ଘରକୁ । ଆତ୍ମା କେମିତି ଯାଉଛି ଏହା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ସହିତ ମୋହ ରଖିବାର ନାହିଁ । ଶରୀରକୁ ମନେ ପକାଇବା ମଧ୍ୟ ଭୂତମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ସହିତ ସମାନ, ସେଥିପାଇଁ କାହାର ନାମ ରୂପରେ ପ୍ରଭାବିତ ହେବାର ନାହିଁ । ନିଜର ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର ଜମା କରିବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନବାନ ହୋଇ ଜ୍ଞାନର ପଏ□ ଗୁଡିକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯାହା ସବୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେଗୁଡିକୁ ବୁଝି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସଚ୍ଚା ଏବଂ ନିର୍ମଳ ହୃଦୟ ଆଧାରରେ ନମ୍ବରୱାନ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଦିଲାରାମଙ୍କ ମନ ପସନ୍ଦି ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଦିଲାରାମ ବାବାଙ୍କୁ ସଚ୍ଚା ହୃଦୟ ବାଲା ପିଲାମାନେ ହିଁ ପସନ୍ଦ । ଦୁନିଆ ହିସାବରେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ନ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯଦି ସଚ୍ଚା ଏବଂ ନିର୍ମଳ ହୃଦୟ ଥିବ ତେବେ ନମ୍ବରୱାନ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ କାହିଁକି ନା ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏତେ ବିଶାଳବୁଦ୍ଧି କରିଦେଉଛନ୍ତି ଯାହାଦ୍ୱାରା ରଚୟିତା ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିଯିବା ଦ୍ୱାରା ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଯାଉଛ । ତେଣୁ ସଚ୍ଚା ଏବଂ ନିର୍ମଳ ହୃଦୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନମ୍ବର ମିଳିଥାଏ, ସେବା ଆଧାରରେ ନୁହେଁ, କାରଣ ସଚ୍ଚା ହୃଦୟର ସେବାର ପ୍ରଭାବ ହୃଦୟକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିବଳ ଦ୍ୱାରା ସେବା କରୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ହୃଦୟବାନ ପିଲାମାନେ ଆଶୀର୍ବାଦର ପାତ୍ର ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

**ସ୍ଲୋଗାନ:- ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଶୁଭଚିନ୍ତନ ଏବଂ ଶୁଭଚିନ୍ତନ ଏବଂ ଶୁଭକାମନା
ରଖିବା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ପରୋପକାର ।**